

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D. a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D. a Mgr. Petra Šebka v právní věci žalobce: **Dopravní společnost Zlín-Otrokovice, s.r.o.**, se sídlem Zlín, Podvesná XVII/3833, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem, se sídlem Brno, Bubeníčkova 502/42, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 31, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2014, č.j. 9808/14/5000-24700-710142,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 11.4.2014, č.j. 9808/14/5000-24700-710142, **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení ve výši 15 342 Kč k rukám JUDr. Radka Ondruše, advokáta, se sídlem Brno, Bubeníčkova 502/42, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- III. Žalovaný **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce podanou žalobou brojí proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11.4.2014, č.j. 9808/14/5000-24700-710142, jakož i proti jemu předcházejícímu rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 26.10.2012, č.j. 367894/12/303982704090.

I. Podstata věci

Napadeným rozhodnutím ze dne 11.4.2014 žalovaný změnil v části týkající platebních podmínek a bankovního spojení rozhodnutí Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 26.10.2012, č.j. 367894/12/303982704090, kterým bylo žalobci podle § 44a odst. 8 zákona č. 218/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o rozpočtových pravidlech“), a podle § 252 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, vyměřeno penále ve výši 60 295 000 Kč za prodlení s odvodem v téže výši uloženým platebním výměrem Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 26.1.2012, č.j. 18258/12/303982704090, podle § 44a odst. 3 písm. a), odst. 4 písm. c) a odst. 9 zákona o rozpočtových pravidlech. Rozhodnutím ze dne 10.10.2012, č.j. 9126/12-1700-702696, Finanční ředitelství v Brně (jehož působnost s účinností zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, ve znění zákonů č. 458/2011 Sb. a č. 407/2012 Sb., tj. od 1. 1. 2013 přešla na žalovaného) zamítlo odvolání žalobce proti naposled citovanému platebnímu výměru a tento platební výměr potvrdilo.

II. Shrnutí žalobní argumentace

Žalobce v podané žalobě předně poukazuje na to, že platební výměr Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 26.1.2012, kterým byl žalobci vyměřen odvod, pozbyl vykonatelnosti, neboť bylo rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně o odvolání proti tomuto platebnímu výměru zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 15.5.2014, č.j. 62 Af 106/2012 – 134. Dále žalobce upozorňuje na porušení zásady proporcionality, kterou je podle jeho názoru třeba zohledňovat i v případě rozhodování o penále. Žalobce rovněž shledává protiústavním postup žalovaného, který penále vyměřoval zpětně od okamžiku, kdy k porušení rozpočtové kázně došlo. Z uvedených důvodů se žalobce domáhá zrušení žalobou napadeného rozhodnutí i rozhodnutí správce daně vydaného v prvním stupni. Na svém procesním postoji žalobce setrval v podané replice i po celou dobu řízení před zdejším soudem.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření se žalobou nesouhlasil a navrhoval její zamítnutí. Taktéž žalovaný setrval na svém procesním postoji po celou dobu řízení před soudem.

IV. Posouzení věci

Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích žalobních bodů podle § 75 odst. 2 s.ř.s. a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (žalovaného), v souladu s § 75 odst. 1 s.ř.s. Rozhodl přitom bez jednání za splnění podmínek podle § 51 odst. 1 s.ř.s.

Žalobu shledal soud důvodnou.

Žalobce předně namítal, že platební výměr Finančního úřadu ve Zlíně ze dne 26.1.2012, č.j. 18258/12/303982704090, kterým byl žalobci vyměřen odvod, pozbyl vykonatelnosti, neboť bylo rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně o odvolání proti tomuto platebnímu výměru zrušeno rozsudkem zdejšího soudu ze dne 15.5.2014, č.j. 62 Af 106/2012 – 134.

Tato skutečnost je soudu z úřední činnosti též známa. Soudu je z úřední činnosti přitom známo i to, že rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2015, č.j. 5 As 95/2014 – 46, byla kasační stížnost žalovaného proti citovanému rozsudku zdejšího soudu zamítnuta.

To ostatně potvrdil i žalovaný, který k dotazu soudu uvedl, že s ohledem na zrušovací rozsudek zdejšího soudu potvrzený rozsudkem Nejvyššího správního soudu hodlá v nejbližší době rozhodnout znovu o odvolání ve věci odvodu za porušení rozpočtové kázně (ten prý bude nově vyměřen v souladu se zásadou přiměřenosti). Podle žalovaného s ohledem na to, že penále sleduje osud odvodu, bude nezbytné uložené penále snížit. Žalovaný proto prý následně podá podnět k přezkoumání napadeného rozhodnutí Generálnímu finančnímu ředitelství.

Předmětem daného řízení o žalobě je tedy rozhodnutí o předepsání penále za nesplnění povinnosti provést včas odvod za porušení rozpočtové kázně. Jedná se o příslušenství daně, které sleduje osud daně samotné (§ 2 odst. 5 daňového řádu; ve smyslu § 2 odst. 3 písm. b/ daňového řádu se rozumí daní i odvod za porušení rozpočtové kázně).

Rozsah přezkumu platebního výměru na penále odvolacím orgánem je limitován, což ostatně platí i pro přezkum soudní – viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11.5.2005, č. j. 1 Afs 137/2004 – 62. V tomto rozsudku vymezený rozsah přezkumu platebního výměru, kterým se sděluje penále, se aplikuje i v případě daní (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20.12.2007, č. j. 5 Afs 136/2006 – 60). Uvedené podmínky se samozřejmě zkoumají na podkladě příslušného právního předpisu.

V tomto případě se jedná o § 44a odst. 8 rozpočtových pravidlech, podle něhož se penále počítá ode dne následujícího po dni, kdy došlo k porušení rozpočtové kázně, do dne, kdy byly prostředky odvedeny, a činí 1 promile z částky odvodu za každý den, nejvýše však do výše samotného odvodu. Žalovaný ani soud se tak v řízení o opravném prostředku nezabývají námitkami směřujícími proti

samotnému uložení odvodu. Lze však uplatnit námitky, že penále nemělo být předepsáno vůbec nebo že mělo být předepsáno v jiné výši (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.5.2007, č.j. 2 Afs 30/2007 – 68).

Jak je uvedeno shora, Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 15.5.2014, č.j. 62 Af 106/2012 – 134, zrušil rozhodnutí Finančního ředitelství v Brně ze dne 10.10.2012, č.j. 9126/12-1700-702696, o odvolání žalobce proti platebnímu výměru, kterým mu byl uložen odvod za porušení rozpočtové kázně (tento rozsudek byl potvrzen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2015, č.j. 5 As 95/2014 – 46).

V době, kdy zdejší soud rozhoduje o žalobě ve věci penále za prodlení s odvodem za porušení rozpočtové kázně, již tedy neexistuje základ pro výpočet penále; rozhodnutí původního žalovaného o odvolání žalobce proti platebnímu výměru o uložení odvodu za porušení rozpočtové kázně bylo totiž zrušeno. Penále, jakožto příslušenství daně, sleduje osud daně samotné (odvodu za porušení rozpočtové kázně). Neexistuje-li tedy samotná daňová povinnost, nemůže existovat ani penále, které je s ní spojeno a sleduje její osud.

V rozsudku ze dne 16.5.2007, č.j. 2 Afs 30/2007 – 68, se Nejvyšší správní soud vyslovil k otázce, zda může soud s ohledem na § 75 odst. 1 s.ř.s. vzít v úvahu skutečnosti, ke kterým došlo až po vydání rozhodnutí žalovaného: „*Může-li totiž soud v řízení dokazovat (§ 77 s.ř.s.), pak ve svém rozhodnutí vychází z původních i nových zjištění. Důkazem v řízení o přezkumu penalizačních rozhodnutí jistě je platební výměr, od něhož je penále odvozeno. Dokazovat přitom není třeba skutečností, které jsou soudu známy z jeho činnosti (§ 121 o.s.ř. /pozn. soudu: zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád/, § 64 s.ř.s.). Pokud soud v řízení, jehož předmětem byla zákonnost rozhodnutí na penále, zjistil (a v daném případě o tom není pochyb), že rozhodnutí žalovaného o odvolání proti dodatečným platebním výměrům na daň byla pravomocně zrušena, mohl z toho vycházet“.*

Pokud tedy bylo zrušeno rozhodnutí o odvolání žalobce proti platebnímu výměru, kterým mu byl uložen odvod za porušení rozpočtové kázně, nemůže obstát ani penále, které je matematicky odvozeno právě z částky (stanoveného) povinného odvodu a počtu dnů jeho opožděného vrácení. Protože penále jako příslušenství daně sleduje osud daně samotné, bylo nezbytné zrušit napadené rozhodnutí ve věci penále. To totiž samostatně, nezávisle na rozhodnutí o dani samotné, neobstojí. K rozsudkům Krajského soudu v Brně ze dne 15.5.2014, č.j. 62 Af 106/2012 – 134, a rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 31.3.2015, č.j. 5 As 95/2014 – 46, zdejší soud přihlédl, aniž by bylo nutno provádět dokazování, neboť se jedná o skutečnost známou soudu z jeho úřední činnosti (viz shora citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č.j. 2 Afs 30/2007 – 68), která je současně známa též oběma účastníkům řízení.

Ke shodnému závěru ve skutkově obdobné věci ostatně dospěl i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22.1.2015, č.j. 1 As 221/2014-35.

V. Závěr

Soud proto, aniž by se zabýval dalšími žalobními body, neboť to by bylo v daném případě nadbytečné, žalobou napadené rozhodnutí zrušil jako nezákonné podle § 78 odst. 1 s.ř.s. a podle § 78 odst. 4 s.ř.s. vyslovil, že věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení. V něm je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 78 odst. 5 s.ř.s.), a bude se tedy znovu zabývat výší vyměřeného penále.

Na žalovaném pak bude, aby posoudil nezbytnost zrušení i prvostupňové rozhodnutí správce daně.

VI. Náklady řízení

Výrok o nákladech řízení o žalobě se opírá o § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalovaný úspěšný nebyl, právo na náhradu nákladů řízení nemá. Žalobce byl ve věci úspěšný, a proto mu přísluší náhrada nákladů řízení proti neúspěšnému žalovanému. Z obsahu soudního spisu vyplývá, že žalobci vznikly náklady ve výši 3000 Kč za zaplacený soudní poplatek a náklady právního zastoupení za tři úkony právní služby po 3100 Kč (převzetí a příprava zastoupení, žaloba a replika) a tři režijní paušály po 300 Kč; podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a) a d), § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem DPH, byla tato částka (vyjma soudního poplatku) navýšena o částku odpovídající dani. Celkem je tedy žalovaný povinen zaplatit žalobci k rukám jeho zástupce 15 342 Kč. K zaplacení byla neúspěšnému žalovanému stanovena přiměřená lhůta.

Pokud se žalobce domáhal přiznání náhrady i za další poradu s klientem přesahující jednu hodinu, tak její konání nijak nedoložil. Soud tedy, aniž by musel vážit nezbytnost takovéto porady, nemohl náhradu nákladů za její konání přiznat.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 1. února 2016

Za správnost vyhotovení:
Romana Lipovská

David Raus, v.r.
předseda senátu